

Arrest

nr. 304 101 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT loco advocaat D. ANDRIEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 17 augustus 2021 aan in België. Zij dient op 18 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 1 augustus 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

(..)

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashai origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Kashmund behorend tot het district Qarghayi, gelegen in de provincie Laghman. Rond uw vierde verhuisde u naar het dorp Tagab Samarkhel in het district Behsud, in de provincie Nangarhar. U ging tot de 5de graad naar school en volgde gedurende één jaar korenles in de madrassa. Daarnaast werkte u op de landbouwgronden. Uw vader werkte sinds 2011 of 2012 als veiligheidsbewaker op de luchthaven van Jalalabad. Later werkte hij tevens als bodyguard voor H. A. (...). Samen met uw ouders, grootouders, uw drie broers en drie zussen woonde u in Tagab Samarkhel. Verder woonde ook het gezin van uw maternale oom bij u sinds de taliban lange tijd geleden uw neef hadden vermoord en uw oom, die commandant was van Khewa, hierop de districtsleider van de taliban vermoordde. De taliban hadden op hun beurt vervolgens uw maternale oom vermoord.

Op een dag was u samen met twee vrienden naar buiten gegaan om soep te kopen, toen u op terugweg nabij de moskee een brug wilde oversteken en beschoten werd door de taliban. Eerst vuurden de taliban op uw vriend, G. A. (...), waarna hij gewond raakte en u samen met uw andere vriend K. (...) wegliep. Daarna vuurden de taliban constant op u en K. (...), en liepen jullie naar een snoepfabriek in de buurt om zichzelf te beschermen. K. (...) werd viel uiteindelijk neer voor de fabriek. Hierop ging u de fabriek binnen waarna alle medewerkers naar u toe kwamen en daarna weer verdwenen. Vervolgens hield u een auto tegen en bracht u uw andere vriend G. A. (...) naar het ziekenhuis. K. (...) was toen al overleden en u weet niet wie hem meenam. U bleef vervolgens gedurende 5 dagen bij uw gewonde vriend in het ziekenhuis. Na dit incident werd uw vader echter bang en zei dat uw leven daar niet langer veilig was. Hij stelde dat u het land beter verliet en sprak met een smokkelaar, waarna u uw reis aanvatte.

U vertrok eind 2020 uit Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk. U kwam tot slot in België aan op 17 augustus 2021. Daags nadien diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden vermoord door de taliban vanwege het werk van uw vader voor de Amerikaanse overheid als bewaker op de luchthaven. Drie à vier maanden na de val van de overheid in augustus 2021 ontving uw vader immers een bevel van de taliban om naar hen te komen, waarna hij onderweg naar de taliban vermist raakte. Sindsdien is er geen nieuws meer over hem. Daarnaast vermoordden de taliban al eerder één van uw andere maternale ooms vanwege een onderlinge vijandelijkheid tussen hen.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: uw origineel paspoort en originele taskara, kopie van uw vaders taskara, originele certificaten inzake uw vaders werk, kopie van een brief over een incident op de luchthaven waar uw vader werkte, kopie van een brief over het incident met uw vrienden, foto's van uw overleden vriend K. (...) en gewonde vriend G. A. (...), en foto's van uw vader op zijn werk.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud van het CGVS merkte uw advocaat op dat u een Pashai tolk verkiest omdat dit uw moedertaal is (CGVS, p. 1), iets waar u zelf geen melding van hebt gemaakt toen er werd gevraagd naar omstandigheden of elementen die uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (DVZ, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden", vraag 1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS hebt u zelf nooit aangehaald dat u een Pashai tolk verkiest boven een Pashtu tolk. Bovendien verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u het Pashtu voldoende beheerst om uw problemen die tot uw vertrek hebben geleid te verwoorden en vragen hierover te beantwoorden (zie Verklaring betreffende procedure, vraag 2). Er blijkt voorts nergens uit het administratief dossier dat het onderhoud bij DVZ moeilijk verlopen is. U verklaarde dat de tolk bij DVZ alles vertaald had wat u verteld had, waarna u bevestigd had dat dit correct was (CGVS, p. 4). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u tevens verduidelijkt dat u op elk ogenblik mocht aangeven indien u iets niet begreep zodat de tolk waar nodig kon herhalen. Hoewel af en toe iets verduidelijkt diende te worden blijkt hieruit niet dat het persoonlijk onderhoud niet vlot verliep. U bevestigde na afloop van het onderhoud bij het CGVS trouwens dat u de gestelde vragen goed had begrepen, evenals de tolk (CGVS, p. 24).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalde ten aanzien van het CGVS een voor vervolging door de taliban aan wegens het werk van uw vader voor de Amerikaanse autoriteiten op de luchthaven van Jalalabad (CGVS, p. 11, 12). U stelde dat uw vader op de luchthaven werkzaam was van 2011 of 2012 tot 2017 of 2018 en nadien begon te werken als bodyguard voor H. A. (...) tot aan de val van de overheid (CGVS, p. 12).

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw vader enkele maanden na de machtsovername van augustus 2021 vermist raakte nadat hij van de taliban een bevel had ontvangen om zich bij hen aan te bieden (CGVS, p. 10, 22). Sindsdien, zo stelde u, weet u niet of uw vader nog leeft of niet (CGVS, p. 10). Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problemen en situatie van uw vader plausibel zijn.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Wat betreft uw eigen problemen of de problemen (of situatie) van uw familieleden overtuigen uw verklaringen echter niet (zie infra). Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofdte aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal merkt op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Zo verklaarde u dat u op een dag werd aangevallen door de taliban toen u samen met twee vrienden soep was gaan halen (CGVS, p. 18). U stelde dat de taliban op jullie vuurden en dat uw vriend G. A. (...) plots geraakt werd in zijn rug, waarna hij gewond neerviel (CGVS, p. 18). Vervolgens, zo stelde u, liepen u en uw andere vriend K. (...) weg richting een nabijgelegen snoepfabriek (CGVS, p. 18). Gevraagd wat er met G. A. (...) gebeurde nadat u richting de fabriek liep, antwoordde u vaagweg dat hij neerviel en dat K. (...) nog samen met u aan het lopen was tot hij echter ook geraakt werd en neerviel (CGVS, p. 19). Hierop, zo stelde u, ging u binnen in de fabriek (CGVS, p. 19). Bijkomend gevraagd of de taliban u volgden tot aan de fabriek, antwoordde u dat ze u niet volgden (CGVS, p. 20). U stelde verder dat u niet wist waar de taliban naartoe gingen nadat u de fabriek was binnengegaan (CGVS, p. 20). Indien de taliban u effectief persoonlijk viseerden is het echter weinig aannemelijk dat ze niet de moeite zouden hebben gedaan om u te achtervolgen nadat u de fabriek binnenging, temeer u verklaarde dat uw vriend net voor de deur van de fabriek door de taliban was geraakt (CGVS, p. 20). Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u daadwerkelijk viseerden. Op de vraag om welke reden de taliban u aanvielen, antwoordde u dat u niet precies wist wat de reden was en "het misschien was vanwege uw vaders werk voor de overheid en uw andere familiale problemen" (CGVS, p. 20). Dit betreft echter louter een veronderstelling van uwentwege, die niet ondersteund wordt door concrete elementen in uw dossier. U beweerde overigens dat de taliban niets zeiden voor ze u onder vuur namen en nooit persoonlijk met u hebben gesproken (CGVS, p. 19, 21). Evenmin kon u vertellen waarom de taliban uw twee vrienden zouden viserden. Hiernaar gevraagd, reageerde u nietszeggend dat "jullie alle drie samen waren en de taliban naar jullie vuurden, zodat zij (uw vrienden) werden geraakt" (CGVS, p. 20). U stelde voorts dat de overheid haar onderzoek naar dit incident in het geheim voerde zodat het niet mogelijk was voor jullie om te begrijpen wie jullie probeerde te vermoorden (CGVS, p. 21). Op basis van deze oppervlakkige en vage verklaringen maakt u echter niet aannemelijk dat de taliban u daadwerkelijk persoonlijk viseerden vanwege uw vaders werk voor de overheid. Deze vaststellingen doen bijgevolg reeds ernstige vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook uw verdere verklaringen over uw beweerde problemen met de taliban konden niet overtuigen. U stelde dat u na de aanval gedurende vijf dagen in het ziekenhuis bleef bij uw gewonde vriend, en slechts één keer naar huis ging om uw kledij te wisselen (CGVS, p. 21). Gevraagd of er in die periode van vijf dagen nog iets anders gebeurde, antwoordde u dat er niets gebeurde buiten het feit dat uw vermoorde vriend werd begraven (CGVS, p. 21). Indien de taliban u effectief wilden vermoorden rijst echter de vraag waarom ze hiertoe niet méér acties zouden hebben ondernomen, gelet op de kwalijke reputatie van deze groepering in uw regio. Zo verklaarde u dat de taliban een jongen die in uw dorp woonde vermoord hadden en hem nadien in een stoffen zak in de rivier hadden gegooid (CGVS, p. 22). In het licht van deze verklaringen is de door u geschetste "zachte" aanpak van de taliban tegenover u dan ook erg twijfelachtig. Op de vraag of uw gewonde vriend nog problemen kende met de taliban na uw vertrek, antwoordde u verder negatief (CGVS, p. 22). Deze verklaringen ondermijnen bijgevolg verder de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Tot slot verklaarde u dat de taliban na uw vertrek één van uw maternale ooms hebben vermoord (CGVS, p. 22). Gevraagd om welke reden de taliban dit deden, antwoordde u dat hij werd vermoord vanwege een vijandelijkheid tussen hen beiden (CGVS, p. 22). In dit verband verklaarde u dat de taliban zo'n 5, 6 of 7 jaar geleden een andere maternale oom van u vermoordden nadat hij de districtsleider van de taliban had gedood (CGVS, p. 9). U stelde dat deze oom dit had gedaan nadat de taliban eerder zijn zoon hadden vermoord (CGVS, p. 9). Hoewel voornoemde feiten laakbaar te noemen zijn, toont u niet aan dat u naar aanleiding van deze beweerde problemen van uw maternale ooms een persoonsgerichte vrees koestert ten aanzien van de taliban. De vaststelling dat u na de moord op uw neef en uw maternale oom gedurende ruim vijf jaren

ogenschijnlijk probleemloos in het dorp kon blijven wonen (CGVS, p. 9, 19), doet bijkomend afbreuk aan uw bewering dat u hierdoor persoonlijk door de taliban werd geïdoleerd (CGVS, p. 19). Voorts gaf u aan dat de taliban sinds uw vertrek geen contact meer opnamen met uw familie (CGVS, p. 22). Indien u daadwerkelijk en actueel een doelwit van de taliban zou zijn geweest kan evenwel worden verwacht dat de taliban, van wie uit uw verklaringen blijkt dat ze geweld niet schuwen, u mogelijk via uw familie onder druk zouden proberen te zetten, quod non. Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u aan het einde van uw persoonlijk onderhoud aanhaalde een voetprobleem te hebben “waardoor het voor u niet gemakkelijk is” (CGVS, p. 23). U liet dienaangaande uw verminkte voet zien tijdens het onderhoud op het CGVS en stelde dat uw voeten verbrand raakten toen u nog een kind was (CGVS, p. 23). U verklaarde evenwel niet in staat te zijn om te vertellen op welke manier ze verbrand raakten (CGVS, p. 23). Verder verklaarde u ten aanzien de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u onderweg naar België problemen kende vanwege het feit dat u als kind uw tenen verloor, maar dat het nu beter gaat (zie Verklaring DVZ, p. 11). U toont vanwege dit probleem aan uw voet en/of tenen bijgevolg niet aan dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan gezien uw verklaringen ook geen directe link worden vastgesteld tussen de door u aangehaalde vluchtmotieven en deze verwondingen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort en taskara tonen hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze worden hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan u stelt dat die van uw vader is. Deze taskara heeft echter geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegt zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. Wat betreft de certificaten inzake uw vaders werk dient te worden opgemerkt dat deze documenten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw vaders eerdere professionele carrière bevatten, die hier in se niet ter discussie staat. Wat betreft de neergelegde brief over een incident op de luchthaven waar uw vader werkzaam was dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking heeft op uw persoonlijke asielmotieven en daarom niet in overweging wordt genomen. U legde verder een handgeschreven document inzake het incident met uw vrienden voor, doch ook dit document kan niet overtuigen. Dergelijke handgeschreven brief kan vooreerst door eender wie zijn opgesteld en heeft weinig objectieve bewijswaarde. Documenten hebben bovendien slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Inzake de foto's van uw vader tijdens zijn werk dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Dezelfde redenering geldt voor de neergelegde foto's van uw gewonde vriend in het ziekenhuis en van uw overleden vriend. Deze foto's bewijzen immers niets met betrekking tot de oorzaak en omstandigheden van de opgelopen verwondingen en de dood van uw vriend. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over

confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Nangarhar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Nangarhar en hierbij verwijst naar uw verminkte voet/tenen dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U legde voorts geen medische attesten neer die deze problemen aan uw voet staven zodat niet kan blijken dat deze dermate ernstig zijn dat u meer dan iemand anders risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te

voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het

wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift geen bijkomende stukken.

2.2.2. De verwerende partij maakt op 11 maart 2024 een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier stuk 8) over.

2.2.3. De verzoekende partij legt ter terechtzitting van 15 maart 2024 een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier stuk 10) neer met stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan

vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 11 maart 2024 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.4.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekende partij stelt in essentie Afghanistan ontvlucht te zijn uit vrees voor de taliban omdat haar vader werkte voor de Amerikaanse autoriteiten op de luchthaven van Jalalabad en nadien begon te werken als bodyguard voor H. A. (...) tot aan de val van de voormalige overheid. Zij stelt tevens dat de taliban haar maternale oom hebben vermoord.

Aangaande het vluchtrelaas stelt de commissaris-generaal vast:

- dat uit de objectieve landeninformatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging en dat het loutere feit familielid te zijn van een voormalig lid van de ANSF onvoldoende is om een nood aan bescherming aannemelijk te maken;
- dat de persoonlijke problemen van verzoekende partij met de taliban niet aannemelijk zijn nu het niet geloofwaardig is dat de taliban niet doortastender zou optreden zo verzoekende partij werkelijk gevisieerd worden en de oppervlakkige en vage verklaringen van verzoekende partij leiden tot de ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees;
- dat de voorgehouden zachte aanpak van de taliban niet geloofwaardig is en de vaststelling dat haar gewonde vriend geen problemen meer kende met de taliban eveneens de ernst van de voorgehouden vrees ondermijnt;
- dat verzoekende partij niet aantoont dat zij omwille van de beweerde problemen van haar maternale ooms een persoonsgerichte vrees koestert nu zij na de moord op haar neef en oom nog vijf jaar probleemloos in het dorp kon verblijven en ook blijkt dat de taliban na haar vertrek geen contact meer hebben opgenomen met haar familie zodat niet blijkt dat de taliban actueel naar haar op zoek zijn;
- dat verzoekende partij evenmin aantoont dat zij omwille van haar voet en/of tenenprobleem dusdanig negatief in de aandacht zou komen bij terugkeer waardoor een nood aan internationale bescherming aannemelijk is.

Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde documenten wordt voorts nog gemotiveerd:

“De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort en taskara tonen hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze worden hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan u stelt dat die van uw vader is. Deze taskara heeft echter geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegt zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. Wat betreft de certificaten inzake uw vaders werk dient te worden opgemerkt dat deze documenten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw vaders eerdere professionele carrière bevatten, die hier in se niet ter discussie staat. Wat betreft de neergelegde brief over een incident op de luchthaven waar uw vader werkzaam was dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking heeft op uw persoonlijke asielmotieven en daarom niet in overweging wordt genomen. U legde verder een handgeschreven document inzake het incident met uw vrienden voor, doch ook dit document kan niet overtuigen. Dergelijke handgeschreven brief kan vooreerst door eender wie zijn opgesteld en heeft weinig objectieve bewijswaarde. Documenten hebben bovendien slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Inzake de foto's van uw vader tijdens zijn werk dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Dezelfde redenering geldt voor de neergelegde foto's van uw gewonde vriend in het ziekenhuis en van uw overleden vriend. Deze foto's bewijzen immers niets met betrekking tot de oorzaak en omstandigheden van de opgelopen verwondingen en de dood van uw vriend. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”

2.3.4.2. Waar de voormalige tewerkstelling van haar vader niet betwist wordt, zodat de verwijzing in het verzoekschrift naar de documenten met betrekking tot haar vader geen meerwaarde heeft, dient erop te worden gewezen dat uit de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld en waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten (zie

o.a. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, p. 56-65; EUAA, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, p. 45-48, en EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, p. 54-55).

Hoewel uit deze informatie blijkt dat familieleden van personen die gelieerd zijn aan of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten behoren tot een groep die een risico loopt op gericht geweld vanwege de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) en dat zij met geringe indicaties een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunnen maken, blijft een individualiseringsvereiste van toepassing en moet het risico *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Het betoog van verzoekende partij in het verzoekschrift, onder verwijzing naar diverse bronnen, kan hierover niet anders doen besluiten. Wat de individualiseringsvereiste betreft, kan worden volstaan met een verwijzing naar de in de bestreden beslissing opgenomen motieven, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij door de taliban wordt gevisieerd omwille van de vroegere werkzaamheden van haar vader noch omwille van de problemen van haar ooms. Het loutere feit dat zij een familielid is van een voormalige overheidsmedewerker, waarvan zij *a priori* niet aannemelijk maakt dat zij zélf te maken had met daden van vervolging en evenmin aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer daarmee wel te maken zal krijgen, is onvoldoende om een nood aan internationale bescherming in haar hoofde aannemelijk te maken.

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt in het verzoekschrift, heeft de commissaris-generaal blijkens eenvoudige lezing van de bestreden beslissing wel degelijk gebruik gemaakt van objectieve landeninformatie (met verwijzing naar de weblink waarop deze informatie beschikbaar is) en gaat hij op basis daarvan wel degelijk uit van een correcte analyse. De commissaris-generaal betwist ook niet dat familieleden van medewerkers van de voormalige Afghaanse autoriteiten te maken kunnen krijgen met vervolging, maar wijst er terecht op dat er geen sprake is van een systematische vervolging van familieleden en dat het risico *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waar verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas ter zake, niet in slaagt.

Verzoekende partij is het voorts oneens met de motivering waarom zij haar vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt, doch de Raad kan de commissaris-generaal geheel volgen in zijn redenering ter zake. Zoals blijkt uit lezing van het gehoorverslag verklaarde verzoekende partij op een dag in haar dorp samen met twee vrienden onder vuur genomen te zijn geweest door de taliban. Haar beide vrienden raakten hierbij gewond, waarna één vriend stierf. Vijf dagen na het incident verliet verzoekende partij Afghanistan (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (NPO), 1 februari 2023, p. 18-19). Zo verzoekende partij evenwel daadwerkelijk gevisieerd werd door de taliban is het geenszins geloofwaardig dat, aangezien de taliban er niet voor terugdeinsde verzoekende partij en haar vrienden op straat onder vuur te nemen en duidelijk het oogmerk hadden te doden, zij alsnog eraan verzaakten om verzoekende partij verder te achtervolgen ten einde hun doel te bereiken. Het betoog in het verzoekschrift dat zij naar de fabriek liep om zich te beschermen aangezien ze daar vrienden had en het een klein gebouw betrof, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Nogmaals benadrukt de Raad dat, waar verzoekende partij voorhield dat de taliban dermate drastisch te werk gingen door op straat op verzoekende partij en haar vrienden *constant* te vuren met het duidelijke oogmerk te doden (CGVS, NPO, 1 februari 2023, p. 18), het geenszins geloofwaardig is dat zij zomaar zouden verdwijnen en de aftocht blazen nadat verzoekende partij de fabriek was binnengegaan.

Daarenboven wijst de Raad erop dat het geheel is van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven dat de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten dat aan de voorgehouden vrees en nood aan internationale bescherming geen geloof kan worden gehecht.

Wanneer de *protection officer* immers doorvraagt over kernelementen van voormeld incident, blijkt dat verzoekende partij ook niet verder komt dan oppervlakkige en vage verklaringen.

Zo kan zij op de vraag waarom de taliban haar aanvielen, niet precies duiden wat de reden was: “Ik weet niet precies wat de reden was, misschien was het vanwege mijn vader omdat hij werkte met de overheid en de ander familiale problemen die we hadden, daarom.” (CGVS, NPO, 1 februari 2023, p. 20), blijkt tevens uit haar verklaringen dat zij nooit persoonlijk werd aangesproken door de taliban (CGVS, NPO, 1 februari 2023, p. 21), kan uit haar antwoord op de vraag waarom de taliban haar vrienden aanvielen evenmin opgemaakt worden waarom de taliban haar vrienden precies viseerden (CGVS, NPO, 1 februari 2023, p. 20), weet verzoekende partij ook niet wie haar vermoorde vriend K. meenam (CGVS, NPO, 1 februari 2023, p. 20), en kan verzoekende partij evenmin vertellen wat het resultaat is van het onderzoek van de overheid naar het incident. Haar verklaring dat het onderzoek niet openlijk was, kan geen verschoning bieden voor haar onwetendheid desbetreffend nu het geenszins aannemelijk is dat – wanneer verzoekende partij inlichtingen verschaft aan de overheid over het incident – de overheid haar bij navraag niet zouden inlichten over het resultaat van hun onderzoek of nog, bij navraag niet zouden hebben meegedeeld dat het onderzoek nog

lopende was. Uit de antwoorden van verzoekende partij blijkt hoegenaamd niet dat verzoekende partij ook maar enige navraag heeft gedaan omtrent het onderzoek (CGVS, NPO, 1 februari 2023, p. 21).

Met haar in het verzoekschrift ontwikkelde kritiek, waarbij zij elk onderdeel van de motieven tracht te weerleggen, slaagt verzoekende partij er geenszins in het besluit dat *het geheel* van haar verklaringen dermate oppervlakkig en vaag zijn waardoor aan haar vluchtrelaas geen geloof gehecht kan worden, te ontkrachten.

Zo meent verzoekende partij dat het ongepast is dat de commissaris-generaal haar verwijt gegist te hebben naar de reden waarom zij werd aangevallen. De Raad wijst er evenwel op dat de commissaris-generaal uit het antwoord van verzoekende partij op de vraag waarom zij werd aangevallen (zie *supra*) terecht afleidt dat verzoekende partij het houdt op louter giswerk. Indien verzoekende partij werkelijk een doelwit vormde voor de taliban omwille van de werkzaamheden van haar vader of andere familiale problemen, kan evenwel redelijkerwijze worden aangenomen dat zij verzoekende partij ooit al zouden aangesproken hebben of minstens enige indicatie hebben gegeven dat zij een doelwit vormt. Het betoog in het verzoekschrift dat het logisch is dat de taliban haar niet aanspraken toen ze haar aanvielen, doet geen afbreuk aan voorgaande. Uit haar verklaringen komt genoegzaam naar voren dat verzoekende partij een duidelijk antwoord schuldig moet blijven op de vraag waarom de taliban haar aanvielen. De vaststelling dat blijkens haar verklaringen de taliban haar samen met haar vrienden vanuit het niets onder vuur namen en zij niet precies kan duiden waarom zij en haar vrienden aangevallen werden, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen als zou zij geïsoleerd worden door de taliban. Haar verklaringen in het verzoekschrift dat haar vrienden niet het hoofddoel waren maar mede aangevallen werden omdat zij zich naast verzoekende partij bevonden kan gelet op voorgaande niet overtuigen om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Uit haar antwoorden op het CGVS kan immers geenszins blijken dat zij het hoofddoel was van de taliban. Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoekende partij stelde niet de precieze reden te weten waarom de taliban haar aanvielen, zij verder slechts veronderstellingen uitte alsook slechts stelde dat zij samen waren als antwoord op de vraag waarom haar vrienden werden aangevallen. Uit dergelijke vage verklaringen, behept met veronderstellingen, kan hoegenaamd niet blijken dat verzoekende partij het hoofddoelwit was en haar vrienden slechts nevenschade. Verzoekende partij stelt bovendien zelf in haar verzoekschrift dat de taliban *“zeker geprobeerd (hebben) zo nauwkeurig mogelijk op elk lid van de groep te richten”* zodat zij daarmee haar eigen betoog ondergraaft dat zij het hoofddoelwit was. Haar verklaringen omtrent de reden van de aanval zijn dermate vaag en oppervlakkig dat aan dit incident geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoekende partij verder betoogt dat het heel goed mogelijk is dat de taliban op de hoogte waren van de werkzaamheden van haar vader, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing nergens te lezen valt dat de commissaris-generaal besluit tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas omdat de taliban niet op de hoogte zouden geweest zijn van de werkzaamheden van haar vader. Haar kritiek is dan ook geenszins dienstig om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het betoog in het verzoekschrift voorts dat de regering in het dorp de macht had en de taliban niet het risico konden nemen haar aan te vallen in het ziekenhuis, kan evenmin de motieven dat: *“U stelde dat u na de aanval gedurende vijf dagen in het ziekenhuis bleef bij uw gewonde vriend, en slechts één keer naar huis ging om uw kledij te wisselen (CGVS, p. 21). Gevraagd of er in die periode van vijf dagen nog iets anders gebeurde, antwoordde u dat er niets gebeurde buiten het feit dat uw vermoorde vriend werd begraven (CGVS, p. 21). Indien de taliban u effectief wilden vermoorden rijst echter de vraag waarom ze hiertoe niet méér acties zouden hebben ondernomen, gelet op de kwalijke reputatie van deze groepering in uw regio. Zo verklaarde u dat de taliban een jongen die in uw dorp woonde vermoord hadden en hem nadien in een stoffen zak in de rivier hadden gegooid (CGVS, p. 22). In het licht van deze verklaringen is de door u geschetste “zachte” aanpak van de taliban tegenover u dan ook erg twijfelachtig.”* weerleggen. Immers blijkt uit het door de verzoekende partij voorgehouden schietincident dat de taliban er niet voor terugdeinsde drastische acties te ondernemen om hun doel te bereiken, en dit ondanks de controle van de regering in het dorp. Dat de taliban in haar dorp geen doetjes waren blijkt tevens uit haar verklaringen dat één van de dorpelingen door de taliban vermoord werden en hem in een grote zak dumpten in de rivier (CGVS, NPO, 1 februari 2023, p. 22). In die door de verzoekende partij geschetste context is het, zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert, geenszins aannemelijk dat de taliban in de vijf dagen tussen het schietincident en het vertrek van verzoekende partij geen enkele actie meer ondernamen om, zo hun doelwit werkelijk verzoekende partij was, alsnog hun doel te bereiken. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, kan geenszins blijken uit haar verklaringen dat de taliban in die vijf dagen niet durfden aan te vallen louter omdat zij in het ziekenhuis verbleef. Zo daarenboven zou moeten aangenomen worden dat haar verblijf in het ziekenhuis enige aanval verhinderde, blijkt tevens uit haar verklaringen dat zij alsnog één keer naar huis ging om van kledij te veranderen. Daarenboven blijkt uit haar verklaringen evenmin dat in die vijf dagen de taliban bij haar huis langskwamen op zoek naar verzoekende partij. Integendeel, uit haar verklaringen komt naar voren dat de taliban ten aanzien van verzoekende partij niks meer ondernamen. Dit staat in dermate schril

contrast met het drieste schietincident en de kwalijke reputatie van de taliban waarvan verzoekende partij gewag maakte, dat dit terecht afbreuk doet aan haar verhaal dat zij een doelwit is van de taliban.

Zoals de commissaris-generaal voorts correct motiveert, verklaarde verzoekende partij dat haar vriend na haar vertrek geen problemen meer had met de taliban. In het licht van het geheel van de motieven waaruit blijkt dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden schietincident, vormt de vaststelling dat verzoekende partij eveneens verklaarde dat haar vriend geen problemen meer kende met de taliban, een verdere bevestiging van de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Het betoog dat haar vriend niet het voornaamste doelwit was, kan, gelet op voorgaande, niet overtuigen om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder dat de commissaris-generaal eveneens de verklaringen van verzoekende partij dat haar maternale ooms door de taliban werden gedood in ogenschouw heeft genomen. Wat betreft deze verklaringen motiveert de commissaris-generaal terecht dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door de problemen van haar ooms met de taliban persoonlijk gevisieerd wordt. Het betoog in het verzoekschrift dat zij verklaard heeft dat haar familie bij de familie van haar oom woonde omwille van de problemen van de oom met de taliban doet niet anders besluiten. Zo blijkt immers dat verzoekende partij na de moord op haar neef en eerste oom nog ruim vijf jaar ongestoord in het dorp kon verblijven en blijkt ook niet dat, na haar vertrek uit Afghanistan, de taliban nog contact opnamen met haar familie. Zoals de commissaris-generaal stelt: *“Indien u daadwerkelijk en actueel een doelwit van de taliban zou zijn geweest kan evenwel worden verwacht dat de taliban, van wie uit uw verklaringen blijkt dat ze geweld niet schuwen, u mogelijk via uw familie onder druk zouden proberen te zetten, quod non. Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.”* Het argument dat twee van haar neven in België zijn kan geen ander licht werpen op deze motivering. Immers dient gesteld dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld op zijn eigen merites, waarbij rekening gehouden moet worden met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Het komt aldus aan verzoekende partij toe om op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In dit opzicht is een loutere verwijzing naar het feit dat zij neven heeft in België waarvan één blijkens haar verklaringen ter terechtzitting een beschermingsstatus heeft niet afdoende. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoekende partij persoonlijk gevisieerd wordt door de taliban.

Met haar betoog voorts dat tussen de dood van de twee ooms geen andere incidenten plaatsvonden omdat de regering aan de macht was, slaagt verzoekende partij er geenszins in voormelde motieven in een ander daglicht te plaatsen. Nogmaals herhaalt de Raad dat verzoekende partij een context schetste waarbinnen de taliban driest te werk ging, en dit ondanks de controle van de voormalige regering in haar dorp. Dat zij aldus verhinderd zouden geweest zijn om stappen te ondernemen tegen verzoekende partij zo zij werkelijk een doelwit was, is bijgevolg hoegenaamd niet geloofwaardig. Anders dan wat verzoekende partij verder ook voorhoudt, wonen in Afghanistan nog haar grootvader en broers alsook nog twee van haar ooms langs moederszijde (CGVS, NPO, 1 februari 2023, p. 10 en 15). Verder blijkt dat verzoekende partij op 13 september 2021 bij de dienst vreemdelingenzaken aangaf dat haar oudste broer op dat moment 17 jaar was (administratief dossier, *Verklaring DVZ*, p. 9, nr. 17). Op het moment van het gehoor bij het CGVS – 1 februari 2023 – was haar broer aldus reeds ruim meerderjarig. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat in Afghanistan enkel nog jonge kinderen en vrouwen zijn achtergebleven om te verklaren waarom de taliban niet meer is langsgesproken om haar via haar familie onder druk te zetten.

2.3.4.3. Het argument dat het asielrelaas geen tegenstrijdigheden bevat, brengt niet met zich mee dat de verklaringen van verzoekende partij waarachtig zijn en geloofwaardig moeten worden bevonden. De ongeloofwaardigheid kan immers eveneens worden afgeleid uit incoherente, onaannemelijke verklaringen (zie *supra*). De opmerking in het verzoekschrift de motivering van de commissaris-generaal *“de erkenning van verzoeker als vluchteling praktisch onmogelijk maakt”* biedt dan ook geen enkel soelaas om de vastgestelde ongeloofwaardigheid om te buigen. Er blijkt ook geenszins dat aan verzoekende partij onredelijke eisen werden gesteld. Lezing van het gehoorverslag leert dat de commissaris-generaal dieper is ingegaan op de kernaspecten van het vluchtrelaas en verzoekende partij bij machte bleek hierop te antwoorden. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, wordt haar niet aangewreven dat zij de *modus operandi* van de taliban niet kon uitleggen, maar wel dat de door haar verklaarde *modus operandi* van de taliban geen steek houdt. Haar betoog dat de taliban hoogstwaarschijnlijk geen systematische manier van handelen heeft doet, gelet op voorgaande, geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen.

De in de bestreden beslissing opgenomen motivering inzake haar verklaringen tezamen met de vaststelling dat verzoekende partij slechts een handgeschreven document van één van haar vrienden voorlegde hetwelk weinig objectieve bewijswaarde heeft nu dit door eenieder kan geschreven worden alsook slechts foto's voorlegde waarvan de authenticiteit niet vaststaat nu zij vatbaar zijn voor inscenering van locatie en omstandigheden en zij geen bewijs vormen met betrekking tot de oorzaak en omstandigheden van hetgeen wordt afgebeeld, kan verzoekende partij met een verwijzing naar de door haar voorgelegde documenten niet volstaan om haar verklaringen aannemelijk te maken. Gelet op de relatieve bewijswaarde van het handgeschreven document en de foto's van haar vrienden, volstaan deze stukken op zich niet om de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat dit gebeurd is.

Hetzelfde geldt voor wat betreft de stukken die de verzoekende partij nog via aanvullende nota ter terechtzitting neerlegt. De foto's zijn vatbaar voor inscenering van locatie en omstandigheden en vormen geen bewijs met betrekking tot de oorzaak en omstandigheden van hetgeen wordt afgebeeld. Naast de vaststelling voorts dat de radiografie en het rapport van een dokter alsook het bewijs van inschrijving in een rehabilitatiecentrum kopieën betreffen die gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden, evenzeer dient te worden vastgesteld dat nazicht van deze documenten niet toelaat vast te stellen dat haar vriend gewond raakte tijdens het door verzoekende partij verklaarde schietincident met de taliban. In geen enkel document wordt daarnaar verwezen. Deze documenten vermogen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet om te buigen.

2.3.4.4. Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad om haar standpunt kracht bij te zetten, wijst de Raad erop dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde uitgaat van deze rechtspraak. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.4.5. Verzoekende partij beticht het CGVS verder weliswaar van subjectiviteit, doch zij reikt geen elementen aan die deze – nochtans ernstige – aantijging kunnen onderbouwen. Uit het loutere gegeven dat het CGVS vaststelt dat het relaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is, kan namelijk in het geheel niet worden afgeleid dat het CGVS vooringenomen zou zijn begonnen aan het gehoor en het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. Voor het overige brengt verzoekende partij geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.4.6. De Raad benadrukt tenslotte nog dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en onderzoeksdaten te stellen. Bij de commissaris-generaal is er slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze concreet aan hoe de commissaris-generaal tekort schoot in de samenwerkingsplicht en het individueel onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming.

2.3.4.7. Gelet op de terecht en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze weet te ontkrachten, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt is *in casu* enige twijfel niet aan de orde. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.3.4.8. Wat betreft voorts het verblijf van verzoekende partij in het Westen, duidt de Raad erop dat dienaangaande volgende pertinente bevindingen worden gedaan in de bestreden beslissing:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen aangebracht die deze vaststelling in een ander daglicht plaatsen. Deze motieven blijven dan ook staande.

2.3.4.9. Verder bemerkt de Raad nog dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft

bijgevolg noodzakelijk, waarbij verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

2.3.4.10. Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA *Country Guidance* van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een

domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoekende partij in dit verband nog lijkt te menen dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest *Sufi en Elmi* van het EHRM, oordeelt de Raad dat zulks niet kan worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA "*Afghanistan security situation*" van augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.3.4.11. Wat betreft nog het door verzoekende partij vermeende gebrek aan actuele en objectieve informatie, wijst de Raad er evenwel op dat uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat ook verwerende partij zich bewust is van de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek en dat hiermee rekening werd gehouden. Het volstaat niet dat verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel is. De Raad onderstreept dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.4.12. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift nog verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Een verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken, alwaar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft. Waar zij overigens verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

2.3.4.13. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.3.4.14. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.3.4.15. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.4.16. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Waar verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing voorbarig is en dat het gebrek aan actuele en objectieve informatie tot voorzichtigheid noopt, herhaalt de Raad evenwel dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij haar analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan rekening heeft gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Verzoekende partij komt wederom niet verder dan het louter opnieuw benadrukken van deze pijnpunten, zonder echter *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn. De Raad benadrukt ook hier dat er actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De informatie waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop verwerende partij haar analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan steunt. Aangezien er thans wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige (veiligheids)situatie in Afghanistan, kan verzoekende partij ook hier niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8), dewelke deels identiek is aan dan wel geheel in dezelfde lijn ligt van de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoekende partij zet in haar verzoekschrift als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens haar het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoekende partij in te vullen. In de mate dat verzoekende partij zou verwijzen naar haar vluchtrelaas, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds *supra* werd vastgesteld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.4.17. Daar waar verzoekende partij nog meent dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft daar verzoekende partij niet aantoonde welke elementen volgens haar voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Uit het voorgaande blijkt tevens dat zij evenmin *in concreto* aantoonde dat met bepaalde feiten of elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden. In hoofde van verwerende partij kan dan ook door de Raad geen manifeste appreciatiefout worden ontwaard.

2.3.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER